

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobce **D. D.**, narozeného dne ..., gruzínského státního příslušníka, bytem v P. 10, Ch. 703/27, zastoupeného JUDr.Milanem Hulíkem, advokátem se sídlem v Praze 1, Bolzanova 1, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra, Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem v Praze 4, nám.Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 2.4.2012, č.j.: MV-12677-4/SO-2011

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného správního úřadu, jímž bylo pravomocně rozhodnuto o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce na území České republiky. Žalobce nesouhlasí s napadeným rozhodnutím a je přesvědčen o tom, že řízení před správním úřadem trpělo takovými vadami, které mají vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Žalovaný správní úřad odůvodnil své rozhodnutí tím, že žalobce opakovaně závažným způsobem narušuje veřejný pořádek. S tímto názorem žalobce nesouhlasí. Z judikatury správních soudů vyplývá, že za závažný způsob narušení veřejného pořádku je nutno považovat takové protiprávní jednání, které zásadním způsobem překračuje intenzitu jednání, popsaného v některé ze skutkových podstat trestných činů, uvedených v trestním zákoně. Tuto výjimku je třeba vykládat restriktivně a členské státy Evropské Unie nemohou její

rozsah určovat jednostranně. Český zákonodárce navíc okruh takových protiprávních jednání zužuje, když stanoví, že narušení veřejného pořádku mají být provedena závažným způsobem. Z toho žalobce jednoznačně dovozuje, že se jedná pouze o trestné činy mimořádné závažnosti srovnatelné s ohrožením bezpečnosti České republiky. To však není případem žalobce. Ten žije v České republice již 23 let, žije zde i jeho matka, které je 72 let a jeho nezletilý 12ti letý syn, se kterým se žalobce stýká a řádně na něj platí výživné. Z tohoto důvodu zrušení trvalého pobytu žalobce považuje za nepřiměřený zásah do rodinného života žalobce.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k podané žalobě vyplývá, že povolení k trvalému pobytu bylo žalobci zrušeno z důvodu opakovaného závažného narušení veřejného pořádku. Žalobce byl na území České republiky celkem sedmkrát pravomocně odsouzen, naposledy byl odsouzen za trestný čin vydírání, který spáchal se zbraní. Správní úřad neshledal, že by rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu bylo nepřiměřené z hlediska dopadu do osobních vazeb žalobce na území, do jeho rodinného nebo soukromého života. V odůvodnění rozhodnutí obou stupňů jsou srozumitelně uvedeny důvody, pro které bylo žalobci povolení k trvalému pobytu zrušeno, nejednalo se o jeho ojedinělé selhání, nýbrž o opakující se úmyslnou trestnou činnost, přičemž trestný čin vydírání, za který byl žalobce v posledním případě odsouzen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 31.3.2010 k trestu odnětí svobody v trvání dvou let, spáchal žalobce se zbraní, což nepochybně zvyšuje společenskou nebezpečnost (škodlivost) takového jednání. Se skutečnostmi, kterými žalobce argumentuje v podané žalobě ohledně přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu z hlediska jeho dopadu do života žalobce, se správní úřady ve svých rozhodnutích řádně vypořádaly. Ve veřejném zájmu nepochybně není, aby žalobce na území i nadále pobýval na základě povolení k trvalému pobytu, když opakovaně nerespektuje zákony České republiky a opakovaně závažným způsobem narušil veřejný pořádek hostitelské země. Proto není ve veřejném zájmu, aby povolení k trvalému pobytu, jako nejvyšší pobytové oprávnění cizince na území (spolu s výhodami z něho plynoucími) žalobci i nadále náleželo. Žalobce sám v řízení žádné důkazy nepředložil, ačkoliv byl o této možnosti poučen. Jeho vyjádření bylo správním úřadem vzato v úvahu a v odůvodnění rozhodnutí se k němu správní úřad rovněž vyjádřil.

Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 8.10.2013 zástupkyně žalobce poukázala na skutečnost, že Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES výslovně zakazuje posuzovat narušení veřejného pořádku ve smyslu generální prevence a požaduje posoudit zcela konkrétní okolnosti jednotlivého případu. Z toho plyne, že samotné odsouzení žalobce pro trestný čin není porušením veřejného pořádku a žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť chybí odůvodnění, jak se správní úřad vypořádal s chováním žalobce a nebyly zohledněny skutečnosti, které jej vedly k páčání trestné činnosti. Správní úřady se rovněž nezabývaly posouzením, zda v případě žalobce převažuje ochrana veřejného zájmu na zájmem žalobce na zachování rodiny ve vztahu k jeho matce a synovi, pobývajících na území České republiky.

Zástupkyně žalovaného správního úřadu při jednání soudu uvedla, že žalobu nepovažuje za důvodnou. V případě žalobce nebyl aplikován princip generální prevence, ale byly vzaty v úvahu zjištěné skutečnosti, že žalobce trestnou činnost na území České republiky páchal osobně, opakovaně a byl za ni pravomocně odsouzen. Pokud jde o tvrzený zásah rozhodnutí do osobního a rodinného života žalobce, jsou okolnosti tvrzení žalobce v odůvodnění popsány a náležitě vyargumentovány. Žalovaný poukázal na již konstatní

judikaturu správních soudů, podle které i méně závažná a soustavná delikvence cizince na území státu může být důvodem pro zrušení pobytového povolení.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Ministerstvo vnitra České republiky zahájilo dne 9.9.2010 z moci úřední řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce podle ustanovení § 77 odst.2 písm.a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců a o změně některých dalších zákonů, ve znění účinném do 31.12.2010, a to na základě pořízeného opisu z rejstříku trestů. Podle uvedeného právního ustanovení ministerstvo rozhodnutí zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je zde důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.

Správní úřad zjistil z pořízeného opisu z rejstříku trestů, že žalobce byl opakovaně odsouzen celkem sedmkrát pro spáchání trestných činů vydírání podle ustanovení § 235 odst.1 a 2 trestního zákona, zpronevěry podle ustanovení § 248 trestního zákona, krádeže podle ustanovení § 247 trestního zákona a poškozování cizí věci podle ustanovení § 257 odst.1 trestního zákona. Správní úřad dovodil, že se cizinec opakovaně dopustil závažného narušení veřejného pořádku a svým jednáním naplnil podmínku uvedenou v ustanovení § 77 odst.2 písm.a) zákona o pobytu cizinců pro zrušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky.

Na základě výše uvedeného Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, rozhodnutím ze dne 31.12.2010, č.j.: OAM-37666-6/MC-2010, zrušil žalobci povolení k trvalému pobytu a stanovil cizinci lhůtu k vycestování z území v trvání třiceti dnů od právní moci rozhodnutí. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že cizinec je recidivistou, na kterého pravomocná odsouzení neměla žádný výchovný efekt a po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody či ve zkušební době podmíněného odsouzení se dopouštěl další trestné činnosti. Manželství cizince uzavřené v České republice v roce 1997, bylo rozvedeno v srpnu 2003, žádná další rodinná vazba u žalobce prokázána nebyla. Rovněž není uveden žádný údajný syn žalobce, avšak ani skutečnost, že by cizinec měl v České republice syna, neznamená sama o sobě, že by vydané rozhodnutí znamenalo nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Zásah, způsobený vydaným rozhodnutím, není v případě žalobce nepřiměřený, přivodil si jej sám svým kriminálně - závadovým a recidivním chováním.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání, v němž stejně jako v podané žalobě odkázal na judikaturu správních soudů ohledně výkladu pojmu závažného narušení veřejného pořádku a poukázal na to, že účastníka řízení pojí s územím České republiky silné pouto, jehož přetržení by bylo velmi závažným zásahem do práv a zájmů žalobce a jeho příbuzných.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný odvolací správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím, jímž odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil se závěrem, že zjištěné jednání žalobce naplňuje další podmínku pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 77 odst.2 písm.a) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce závažným způsobem narušil práva a svobody druhých. Na podporu svých tvrzení, týkajících se rodinných vazeb, žalobce nepředložil žádný důkaz, ačkoliv byl dne 9.9.2010 poučen o tom, že může v řízení

navrhovat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení. Rovněž byl seznámen se svojí povinností označit důkazy na podporu svých tvrzení. Odvolací správní úřad zjistil, že žalobce je otcem nezletilého M. D., narozeného dne ..., českého státního občana. Tento nezletilý je trvale hlášen na stejné adrese jako jeho matka M. U. ve městě S., tato je podle registru obyvatel svobodná. Žalobce vykonává trest odnětí svobody a trvale je hlášen na adrese u své matky, se kterou žije na území České republiky od svých šestnácti let. Komise dospěla k závěru, že tvrzení žalobce nejsou akceptovatelnými argumenty - matka žalobce je vdaná za státního občana České republiky, žalobcem nebylo doloženo ani tvrzeno, že by jeho matka byla z důvodu vysokého věku závislá na osobní péči druhé osoby respektive na osobní péči žalobce. S ohledem na opakovanou prokázanou trestnou činnost majetkového charakteru je zřejmé, že se žalobce za dobu svého pobytu na území do české společnosti žádoucím způsobem neintegroval a zrušení trvalého pobytu a jeho vycestování z území České republiky nepřiměřeně nezasáhne do života cizince.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska uplatněných žalobních námitek a při přezkoumání podané žaloby vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.r.s.). Věc soud posoudil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného správního úřadu, jímž bylo pravomocně rozhodnuto o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce na území České republiky.

Podle ustanovení § 77 odst.2 písm.a/ zákona o pobytu cizinců ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu zruší, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.

Podle odstavce 3 téhož právního ustanovení ministerstvo v rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu stanoví lhůtu k vycestování z území a udělí cizinci výjezdní příkaz; cizinec je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat.

Pojem “veřejný pořádek”, respektive výhradu veřejného pořádku, opakovaně vyložil ve své judikatuře Evropský soudní dvůr. Z jeho rozhodovací praxe vyplývá, že z existence odsouzení pro trestný čin lze pro aplikaci výhrady veřejného pořádku vycházet pouze tehdy, pokud okolnosti, které vedly k takovému odsouzení, ukazují na osobní chování představující trvalé ohrožení základních zájmů společnosti. Evropský soudní dvůr dále zdůrazňuje, že výhrada veřejného pořádku představuje výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně a jejíž rozsah nemohou členské státy určovat jednostranně. Podle konstantní judikatury Evropského soudního dvora předpokládá uplatnění výhrady veřejného pořádku vnitrostátním orgánem v každém případě kromě společenského nepořádku, který představují všechna porušení práva, existenci skutečného a dostatečně závažného ohrožení, jímž je dotčen základní zájem společnosti.

Výhradu veřejného pořádku je tedy nutno s ohledem na shora uvedenou směrnici Evropského Parlamentu a Rady č. 2004/38/ES a zejména konstantní judikaturu Evropského soudního dvora interpretovat tak, že za narušení veřejného pořádku je třeba považovat takové protiprávní jednání, které (přínejmenším) jednoznačně překračuje intenzitu jednání

popsaného v některé ze skutkových podstat trestných činů uvedených v příslušném zákoně. Zákon o pobytu cizinců navíc okruh protiprávních jednání dále zúžil, když stanovil podmínku, že se musí jednat o narušení veřejného pořádku závažným způsobem. V daném případě tedy musí jít o značně intenzivnější než „obyčejné“ narušení veřejného pořádku. Pod tento pojem tedy není možné podřadit veškeré trestné činy, ale pouze trestné činy mimořádně závažné. Trestnou činnost žalobce však lze za takovou považovat. Žalobce byl opakovaně (tříkrát) odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Trestní rejstřík žalobce v době správního řízení v prvním stupni obsahoval celkem sedm záznamů. Soud proto dovedl, že žalobní argumentace, spočívající v nenaplnění podmínek užití pojmu „narušení veřejného pořádku závažným způsobem“ není důvodná a s ohledem na opakovanou prokázanou trestnou činnost majetkového charakteru lze mít za to, že se žalobce za dobu svého pobytu na území do české společnosti žádoucím způsobem neintegroval.

Pokud jde o argumentaci s použitím Směrnice č. 2004/38/ES, zde soudu nezbylo, než poukázat na skutečnost, že tato směrnice přímo nedopadá na situaci žalobce, když ten není občanem Evropské unie. To je podle názoru soudu nejpodstatnější skutečnost, kterou je v souvislosti s citovaným unijním předpisem nutno mít na paměti. Další úvahy žalobce ohledně aplikace tohoto předpisu v kontextu pak soud chápe jako projev snahy překlenout tuto pro žalobce negativní skutečnost a přenést žalobcův problém na půdu tohoto komunitárního předpisu, aniž by pto to existovaly jiné, než ryze subjektivní důvody, vyplývající z žalobcova osobního zájmu.

Pro úplnost soud však konstatuje, že žalobci by nebylo možno vyhovět, ani kdyby se na něj tento komunitární předpis vztahoval.

Podle článku 27 odst.2 této Směrnice opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotčené osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotčeného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.

Není pochyb o tom, že v projednávané věci bylo opatření přijaté vůči žalobci odůvodněno výlučně jeho osobním chováním, které spočívá nikoliv v ojedinělém odsouzení za trestný čin, ale v páchání trestné činnosti celkem v sedmi případech po dobu celkem osmnácti let. Pokud v tomto žalobcově chování správní orgány shledaly skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, pak Městský soud v Praze toto jejich hodnocení akceptoval.

Soud neakceptoval žalobcovy úvahy ohledně nízké míry závažnosti trestné činnosti, ze kterou byl odsouzen. Závěr o závažnosti jednání žalobce učinily správní úřady na základě četnosti trestných činů. Soud se s tímto hodnocením zcela ztotožňuje, neboť dopustil-li se žalobce v rozmezí let 1995 až 2013 celkem sedmi trestných činů, je na místě považovat jeho jednání za závažné narušení veřejného pořádku. Nejen z celkové počtu trestných činů, kterých se žalobce dopustil, ale i z frekvence jejich páchání nelze než učinit závěr, že žalobce není schopen či ochoten respektovat normy a pravidla společnosti, ve které žije a zachovávat pořádek, který je pro její fungování nezbytný. Svých trestných činů se žalobce dopustil – jak je zřejmé z jejich právní kvalifikace – úmyslně, tedy s vědomím, že porušuje zákon. Tvzení žalobce v žalobě, že narušení veřejného pořádku závažným způsobem je dáno jen tehdy, jde-

li o trestné činy mimořádně závažné, soud považuje za zcela účelové a nijak konkrétně neodůvodněné. Jak vyloženo výše, údajná menší závažnost trestných činů žalobce je vyvážena jejich kvantitou, četností jejich páčání a jejich úmyslným zaviněním.

Předmětem řízení v daném případě bylo právo trvalého pobytu žalobce na území. V případě povolení k trvalému pobytu má správní úřad mnohem širší prostor k úvaze, zda umožní za zákonem stanovených podmínek cizinci pobyt na území, než je tomu u správního vyhoštění. V projednávané věci správní orgány pečlivě vyhodnotily dosavadní chování žalobce od okamžiku jeho vstupu na území České republiky až po samotné řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Jestliže vzaly v úvahu, že z chování žalobce lze dovodit jeho neochotu dlouhodobě respektovat základní pravidla, vyjádřená v zákonech České republiky i jeho velmi nízký stupeň integrace, existuje v jeho případě důvodná obava, že v dosavadním chování bude pokračovat a že v důsledku toho dojde v budoucnu opětovně k závažnému narušení veřejného pořádku. V případě žalobce se totiž jedná o soustavné chování, svědčící dostatečně o zcela negativním přístupu žalobce k jeho základním povinnostem, stanoveným zákonem, lze učinit tento závěr i při menší intenzitě jednotlivých narušení (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13.6.2013, č.j. 3As 78/2012-32, dostupný na www.nssoud.cz)..

Žalobce v podané žalobě rovněž namítl, že výklad pojmu „veřejný pořádek“ zahrnuje rovněž ochranu práva cizince na respektování jeho soukromého a rodinného života ve smyslu článku 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, když zákon o pobytu cizinců jednoznačně stanoví, že rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Pochybení v rozhodování Ministra vnitra i správního orgánu v prvním stupni shledal žalobce i v nesprávné interpretaci a aplikaci výhrady přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života. Poukázal na to, že žije v České republice již 23 let, žije zde jak jeho matka, která pobývá na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu, tak i nezletilý syn, který je občanem České republiky.

Otázkou zásahu zrušení povolení k trvalému pobytu do soukromého nebo rodinného života cizince se dostatečně podrobně zabýval už správní úřad prvního stupně a žalovaný odvolací správní úřad v rámci hodnocení přiměřenosti zásahu akcentoval intenzitu žalobcova jednání, které bylo důvodem pro zrušení jeho povolení k trvalému pobytu. Jak uvedeno výše, žalobce se opakovaně dopustil trestných činů formou úmyslného zavinění, takže nelze než uzavřít, že bylo v jeho moci své jednání ovládnout a zdržet se ho, v zájmu nejen svém, ale i celé své rodiny. Žalobce se však rozhodl jinak a proto je na něm, aby nesl následky svého jednání. Správní úřady obou stupňů správně uzavřely, že tvrzení žalobce ve vztahu k nepřiměřenosti zásahu vyvolanému napadeným rozhodnutím do jeho osobních a rodinných práv, nejsou akceptovatelnými argumenty. Vycházely z ničím nerozporovaných zjištění, že matka žalobce je vdaná za státního občana České republiky, žalobcem nebylo doloženo ani tvrzení, že by jeho matka byla z důvodu vysokého věku závislá na osobní péči druhé osoby, tím spíše na osobní péči žalobce. Dále bylo zjištěno, že žalobce je otcem nezletilého M. D., narozeného dne ..., českého státního občana. Nezletilý je trvale hlášen na stejné adrese jako jeho matka M. U., která je podle registru obyvatel svobodná. Žalobce netvrdil, neosvědčil a tím méně doložil, že jakkoli přispívá na výživu nezletilého syna a podílí se na jeho výchově.

Správní úřady obou stupňů se ve správním řízení zabývaly všemi shromážděnými listinnými důkazy a v odůvodnění svých rozhodnutí se náležitě vypořádaly se zjištěnými skutečnostmi. Městský soud v Praze neshledal žádné vady řízení, které by měly za následek

nezákonnost či věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný odvolací správní úřad v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zcela jednoznačně, určitě a srozumitelně vyjádřil, že S ohledem na opakovanou prokázanou trestnou činnost majetkového charakteru je zřejmé, že se žalobce za dobu svého pobytu na území do české společnosti žádoucím způsobem neintegroval a zrušení trvalého pobytu a jeho vycestování z území České republiky nepřiměřeně nezasáhne do života cizince. Z tohoto důvodu shledal Městský soud v Praze žalobní námitky nedůvodnými a nezjistil žádnou skutečnost odvoláním neuplatněnou, která by odůvodňovala zrušení rozhodnutí žalovaného. Na základě výše uvedeného odůvodnění Městský soud v Praze dospěl rovněž k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně a proto ji postupem podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 soudního řádu správního, podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem v Brně, Moravské náměstí 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 8.října 2013

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu